

LA CAMPANA DE GRACIA.

¡¡¡ APROFITEU LA OCASIO !!!

¡ TRIEU Y REMENEU !...

L' HÚ PER CENT.

(Varicions sobre la puja de la contribució.)

—¿No tenia massa diners vosté?
 —Home, no, pero me 'n passo, Deu nos en dó.
 —Si, si, digui Deu nos en dó; prou me sembla qu' abiat haurá de dir: lo govern no 'ns en demani.
 —¿Que vol dir?
 —Que pujan la contribució d' un hú per cent.
 —¿Qué diu!
 —Lo que sent.
 —¿Si qu' ho sentho!
 Pero ¿que 'n volen fer de tants diners?
 ¿Encara no 'n tenen prou?
 —¿Oh! Carat, vosté 'm fa riurer. ¿Qu' ha vist may ningú que tingués prous diners?
 —Pero allavoras digui que un hom té de treballar pe'ls pobres.
 —No senyor, que treballa pe'ls richs.
 —¿Pe'ls richs?
 —Y es clar, ¿que 'n coneix cap de ministre pobre? Alguns que jo 'n coneix, que ho han estat d' ensá de la gloriosa, quan eran turbulents y perturbadors del ordre y estaban en la emigració, sempre cantaban 'ls goigs de san Prim y 's morian de gana... Pero are ja es un altra cosa. May que tinguessen d' emigrár no tinga por, ja la passarian com en Gonzalez Brabo y en Marfori.
 —Pero allavoras digui qu' aquesta gent 'ns ha enganyat miserablement.
 —No, ells no. Lo qui s' ha enganyat á n' ell mateix ha sigut 'l poble creyentse de bona fé que 'ls del progres volian fer la felicitat del pais, quan lo que verdaderament volian era omplir la panxa.
 —Pero senyor Pere, si fa mes de dos anys que menján... ¿com diantre no están satisfets?
 —¿Dos anys? Aixó no es res per la gana que tenen.
 —¿Y aquets son los pares de la patria?
 —Si, son los pares, sino que son los pares Saturnos y com á bons Saturnos devoran als seus fills.
 —Si qu' estem ben posats.
 —Molt ben posats. Y si quan caiga 'l trimestre no 'n té, busquin.
 —¿Oh! Ja ho diu vosté. ¿Y si no 'n trobo?
 —¿Ah! En aquet punt no hi entro.
 —Jo 'l que voldria saber es que 'n volen fer de tans diners.
 —Home 'l diner té de circular, parat no fa res.
 —¿Que no 'l faig circular jo?
 —Si, pero 'l govern 'l fa circular mes. Figuris solsament per anar á Madrid si ha de circular. Y després, vosté es una persona molt ilustrada y ja sabrá que 'l govern per sostenirse necessita diners.
 —¿Per sostenirse?... Be, ¿veu? Jo donaria de bona gana, no 'l hú sino 'l sis per cent per que toqués 'l dos, per que se 'n anés ben lluny, que may mes 'l vegessem ni sentissim parlar d' ell.
 —Se veu que li porta afecte.
 —Jo soch aixis, tinch un cor d' angel.
 —Si d' angel esterminador.
 —Angela.
 —Deu ser la seva dona.
 —Si, aixó es, parlem d' ous que la mare 'n cuina.

—Y escolti ¿vosté creu de bona fé que l' Estat pot viurer sense la contribució?

—Jo no senyor, com tambe crech que l' Estat se pot morir de massa pagar contribució.

—¿Vol dir que paguem massa...?

—Vull dir que quan lo govern consulta l' estat atmosferich de la caixa y troba que hi fa fret, may procura aplicarhi lo verdader remey sino que sempre fuig per la tangent.

—Ab aixó té rahó.

—¿Si 'n tinch? Escolti: quan un home tinent trenta rals diaris gasta dos duros, se trova al cap de vall ab qué no 'n té prou ab trenta rals y ab que gasta lo que no pot gastar.

—Es cert.

—Certissim. ¿Com pot veste veurer ab bons ulls que li pujin la contribució d' un hú per cent si en cambi no sent parlar d' *economias*?

Vosté veu que en aquet pais no hi ha mes que sangoneras y que 'ls nostre calés no han de servir mes que per ferlas viurer; vosté veu que 'ls nostres diners no serveixen mes que per fer anar ab cotxe als ministres...

—Y que es un fet.

—¿Un fet? Y un desfet tambe. Li dich que are mateix tots haurem d' anar á captar. Lo govern se troba ab que si 'n té vint, ne necessita trenta; y no se li acut dir: t' has d' acontar ab los vint, sino que demana mes monissos y vol que surtin d' allí ahont no son. Aixó es: paga Peret y si no 'n tens buscan.

—Jo estich per no pagar.

—Si prou, no pagui, ja li explicarán un cuento.

—¿Y donchs, qu' hem de fer?

—Res, esperar que vinga la federal: allávoras tot anirá be. Si som pobres, viurém com á tals, no haurém de mantenir ganduls y tot pintarà de un altre modo.

—¿Pero que trigarém gaire?

—Calma, calma, que ja hi arribarém.

BATALLADAS.

Hi ha hagut... ¡crisis!

Crisis, si senyors, crisis.

Lo ministeri anaba á dimitir, pero... no ha dimitit.

¿Eh qu' es estrany?

Sempre ho vaig dir que no arribaria la sanch al riu.

Lo caball de batalla ha estat la qüestió del reglament.

Que si 's discutirá 'l rey, que si no 's discutirá 'l rey, que si permeterán discutir la dinastia, que si no ho permeterán...

Aixó proba que la monarquia, la dinastia y 'l rey deuen ser molt bons quan temen los realistas que 's discuteixin.

¿Que volen jugar que 'l dia que tinguem República la deixarem discutir bona cosa?

Dígame tonto, tanoca...

tot lo que en la boca 't vinga,

mes sobre tot te demano

que no 'm digas progressista.

La persona del rey no 's pot discutir.

Encara que siga de carn y ossos com nosaltres y tinga cara y ulls com nosaltres... ¡no 's pot discutir!

Encara que siga estranjer y hagi vingut contra la voluntat del poble... ¡no 's pot discutir!

Encara que cobri 83.000 rals cada dia y

aquet siga un sou massa crescut contra 'l qual tothom tinga que dir... ¡no 's pot discutir!

Encara qu' ell, de bona... ó de mala fé, diga qu' es rey per la voluntat del poble y que no tracta d' imposarse al poble... ¡no 's pot discutir!...

No hi ha dubte: estem en plena civilisació progressista.

No 'ls conto palla del compromís en que 'ns ha posat la majoria.

Si 'l rey no 's pot discutir ¿de que farem mànegas 'l federal?

Jo francament, sino puch dir mal de la monarquia y de tots los reys ja no estich bó.

Trobo tant ridicul lo no voler que la monarquia siga discutida pe'le republicans, com es ridicul pretender lo que pega una bofetada a un altre, que aquet ni sisquera tinga 'l dret de dir que la cara li fa mal.

No solsament don Bernat fa ajuntaments de disset regidors, sino que també sab fer presidentas honorarias de societats de Beneficencia. Donya Victoria, la esposa de don Amadeu, va enviar un donatiu de quatre mils rals á la Junta de damas d' aquesta ciutat de la qual es presidenta efectiva la senyora de Achon y presidenta honoraria la duquesa de Montpensier. Don Bernat se va entusiasmar tant ab aquest acte de beneficencia que portat de sa alegría, sense consultar á ningú, va enviar un telégrama á la esposa del rey fentli saber que la Junta de Damas agrahia molt lo donatiu y que la feya presidenta honoraria.

La cosa 's va esbombar y quan don Bernat se va adonar del bunyol que habia fet ja no va ser á temps adobarlo.

D' aixó no 'n té la culpa don Bernat; qui la té es lo govern que l' envia sense tenir en compte que es un senyor que no fá.

S' assegura que don Bernat va á Madrid á presentar al govern lo següent dilema: O la Diputació Provincial ó jo.

La Diputació tracta de enviar dos comissionats á Madrid per presentar al govern lo següent dilema:

O 'l governador ó la Diputació.

No es difícil endevinar lo que dirá 'l govern.

Pero tampoch es difícil dir lo que sol venir després d' un llarch transcurs d' arbitrariedades é injusticias.

La Diputació Provincial está cremada ab don Bernat, la Junta de damas está ofesa ab don Bernat.

Los obrers están que trinan contra don Bernat.

¿Deu sert molt dolen don Bernat que ningú 'l vol...!

Los obrers se veuen atropellats en sos drets.

Obrers: si no us fiquen en política, sino treballeu per la Republica, esteu perduts.

Tots los periodichs s' han ocupat de un descubrimient que la Municipalitat de Paris va fer en lo carrer de Picpus de aquella ciutat.

En dit carrer hi habia dos convents, un de jesuitas y un altre de monjas.

Quan se va proclamar la Comuna, los jesui-

tas varen creurer prudent abandonar lo convent y deixá 'l mort á las pobras monjas.

Mes endevant, á consecuencia de un decret del govern revolucionari 's va efectuar un registre en lo convent de Jesuitas y 'l varen trobar completament desallotjat, sense mobles ni llibres.

Los delegats del govern penetraren en lo jardí y en un racó, molt ben dissimulada, trobaren una porta falsa que comunicaba ab lo convent de las monjas. Oberta la porta, varen entrar en lo convent vehí y en ell descubriren diferents instruments per donar martiri, que la priora va calificar de *ortopedichs* y tres *per-reras* (sic) ab tres monjas dins completament embrutidasy sense coneixement.

Lo que acabem d' explicar se presta á grans comentaris.

La revolució va abolir la inquisició, pero aquesta per lo vist segueix encara en lo interior dels claustros.

Aprenquin los pares que donan á sos fills una educació fanática, los que 'ls entregan en mans dels Jesuitas y de las monjas.

De portas en fora tot es de color de rosa, tot es bonich, tot es agradable; pero un cop la fiera s' ha apoderat ja de la presa, quan l' esparver té ja en las sevas garras al colom, allavoras lo rigor substitueix á la bona cara, lo martiri á la suavitat, la horrible realitat á la hipocresia.

¡Si 's pogués descobrir lo que passa dintre las quatre parets de un convent!....

Voldriam saber á que treu nas haberhi instruments ortopedich, en un convent de monjas.

Potser debian voler fer geperuda alguna novicia.

¡JA 'L TENIM PRESIDENT!

¿Que feu lectors de la *Campana*? ¿Ja heu anat á ca 'n Juntin á fer vint rals de gasto? ¿Que fan aqueixas campanas? ¿Que no tocan? ¿Que fan aqueixas músicas? ¿Que no van pe 'ls carrers?

Es que s' ha realisat lo mes important de tots los acomteixements.

¿Saben l' Olozaga, aquell de la *salve*? Donchs ja 'l tenim president.

Se conta que no 'n volia ser. Un maliciós assegura que deya:

—No hi ha home mes desgraciat que jo. Are que já he fet treurer á la Isabel que tanta nosa 'm feya, are que tinch la paella pe 'l manech, are té: me trobo entre la espasa y la paret, entre la embaixada y la presidencia. Per un cantó la presidencia del congrés, que sempre dona *oro* y un xich de llustre, y que sempre fa que digan, entre la meva carn y la presidencia, que don Salustia es un home de *pes*.

Pero per altra part tinch allá, al altre costat des Pirineus, una finqueta que Deu n' hi dó, una embaixada que cualsevol se 'n vagi á América. Sino que... es clar: aquets demagogos, aquets descamisats, aquets perduts venen, se sublevan y 'm matan la comedia...

Ba, ba, 'm quedo. Pero á n' aquí, si 'm quedo, en Castelar y 'ls seus no 'm deixan viurer. L' un me diu que si vaig cantar la *salve*, l' altre que si vaig cantar la santa, l' altre que si soch un reaccionari, los periodichs

me posan en ridicul, no falta qui 'm posa en caricatura....

¡Si me 'n anés á Versalles en lloch de Paris, allí no hi ha perill.. Pero... ¿Y si 'ls de Paris venen y prenenthe per altre t' fan un cap nou? ¡Y de cap no 'n tens mes que un..! Res: me quedo, no estich per romansos...

Sino que aquí ningú 'm deixa tranquil... ¡Com hi ha mon no sé que fer..!

Y realment diuhen qu' era cert: no sabia que fer.

La majoria, com lo congrés está apunt de constituirse, se va reunir per tractar de la cosa.

No hi havia mes que dos homens per la presidencia: l' Olozaga, l' home del 43, y en Rivero, lo monarquich despreciat per los monarquichs.

—¿Y donchs que hem de fer? deya un diputat.

—Jo 'n faria á don Salustia, contestaba un altre.

Don Salustia: Senyors diputats: la meva salut no 'm permet... (Don Salustia sempre que 's tracta de ferlo alguna cosa esta malalt per poderse posar grave 'l dia que li convinga.)

Un diputat que no 'l pot veurer gaire: Be, senyors, jo crech que á un home no se li pot exigir mes de lo que realment pot dar. Si Don Salustia no 's troba gaire be podem buscarne un que estigui ben bó. Aquí tenim en Rivero que está ben gras y ben fresch. Se coneix que la revolució li ha probat. (Ruidosas mostrars de desaprobació, tumulto.)

Una veu: Que s' entorni ab los seus.

Un' altra: no volem *camaleons*.

Don Nicolau: (1) ¡Ole! ¿Quien ze atreve á decí eza boca é mia? ¡Caracole! Que no quieo ze preziente digo ¿Zoy yo plato é zegunda meza? Vamo á ve: ¿Quien me toze á mí? ¡Ole! He dicho (Grans aplausos y estrepitosos crits de: *bien zalero, que lo mate Peroy etc. etc.*)

Després de una llarga pausa, durant la qual los uns miraban als altres, digué un diputat:

Lo cas es qu' estem en un bon compromís. L' Olózaga diu que no 'n vol ser; (don Salustia 's posa mes tiesso que un *hulano*.) En Rivero diu un patricó del mateix. (En Rivero estossega y 's cuadra.) ¿Donchs que fem?., Senyor Olózaga: (are aquet fá una ganyota.) La patria li exigeix un nou sacrifici. Fassiu per vosté y pe 'l pais....

Don Salustia: Si no 'm trobo gaire bé....

—Prengui la Revalenta Arábiga.

—La salut no 'm permet...

—Y no hi fa res; tindrem un president malalt. Si, lo qui mes lo qui menos, tots ho estem de malalts...

—Acepto... (grans mostrars d' alegria. En Balaguer se 'n va á escriurer una oda y á dirho al Rey) acepto... ab una condició...

Moltas veus: ¡Concedidas!

—M' heu de deixar anar á pendrer banys.

Veus: ¡Si, si, que vagi á pendrer banys!

¡Que li probin bona cosa! ¡Viva don Salustio!... ¡Aleluya!

¡Encara dirán que 'ls banys no fan miracles! Si no arriban á sé 'ls banys l' Olózaga no accepta la presidencia, y allavoras... ¡Jesus Maria Joseph! ¡Quin compromís!... No hauria plogut d' un sigle, hauria tornat la groga, 'l

(1) Posem aquestas paraulas en andalús perque no perdin res de son valor ab la traducció.

surtidor de la plassa Nacional no hauria anat gaire be... y tots forem uns perduts, uns miserables y uns desgraciats.

Pero are que m' en recordo, don Salustio: ¿com no se 'ls fa dur á casa, 'ls banys?... Es molt mes cómodo y no resulta pas gaire car...

Ab cinch ó sis ralets li portan la banyera á domicili, li omplan d' aigua atemperada y posa en remull la pell.

¡Ah! Ja hi caich: á la *quenta* vosté vol pendrer 'ls de *Alhama*.

Vagi, vagi y que li probin.

Jo voldria que tant vosté com tots los de la seva colla haguessen d' anar á pendrer banys, no á Alhama sino á la California, que aixis pot ser lo pobre poble recobraria la salut perduda sense necessitat de anar á pendrer banys...

Repeteixho: que li probin. Anem, estiga bó: salut y banys.

A. SERRA.

BATALLADAS.

Mil durets cada mes tractan de donar los firmants de una proposició, á la viuda del general Prim.

Aixó proba ó que 'ls firmants son molt llusos ó que no son lliberals de bona fé. Son llusos, perque si l' han presentada de bona fé, han probat que 'l discurs d' en Moret, en que no diu sino llastimas de la nostra Hicenda, no 'ls hi ha fet cap efecte. Y sino son llusos, son lliberals de mala fé, perque sabent que 'l pais no pot soportar gastos tractan de imposarli aqueixa carga.

La Comuna de Paris va contestar á la circular insolent de Mr. Thiers fent destruir lo seu Palau.

La Assamblea de Versalles ha acordat fer reconstruir lo palau per compte del Estat.

Una de dos: ó la demolició de la casa de Mr. Thiers es justa ó es injusta. En lo primer cas, ¿com la Assamblea s' oposa á un acte de justicia? Y si es injusta, com segurament opinan los diputats de la Assamblea, ¿quina culpa té tota la nació de que 'ls de Paris hagin comés un desacert? No caldria sino que la societat hagués de reparar los desacerts que cometen algunas individualitats...

No dirém que lo decret de la Comuna manant destruir lo palau de Mr. Thiers siga ben ni mal donat. Pero si dirém que Mr. Thiers s' ho ha buscat.

¿Com no s' habian de indignar lo heroes de Paris al veurer com en una circular oficial se 'ls insultaba y denigraba d' aquella manera, quan á nosaltres, que ni som francesos ni estém dins de Paris fent foch contra la Assamblea, 'ns va indignar?

Llegit lo tractat de pau entre Fransa y Prussia per Mr. Fabre, un tractat deshonorós per demés, un diputat legitimista va pujar á la tribuna y proposá que 's fessin plegarias en tota la Fransa á fi de que Deu s' apiadés de son pais y fés que abiat hi brillessin dias de fortuna.

A n' aquet se li pot dir alló de *fiate en la virgen y no corras*.

Lo tractat de pau presentat á la Assamblea per lo govern francés del qual forma part Mr. Fabre, dona una proba de la debilitat de aquest home d' Estat.

Tothom recorda encara, al proclamarse la Republica Francesa, la circular de Mr. Fabre, en la que declaraba que la Fransa no cediria ni una fortalesa ni una pulgada del seu territori.

Lo tractat de pau diu tot lo contrari de lo que Mr. Fabre va prometer. ¿Com ha incorregut en semblant contradicció? ¿Com s'ha desdit tant facilment de lo que havia dit un dia?

Dispensins Mr. Fabre, pero suposant que 'l tractat de Pau fos acceptable, tothom podia firmar-lo menos ell. Avans que cometre semblant falta debia ferse tallar la ma.

La proposició presentada per un diputat á la Assamblea demanant que la casa de Mr. Thiers fos reconstruida per l' estat, va ser declarada urgent.

Uua proposició de Mr. Peyrat encaminada á que l' Assamblea declarés que la forma de govern de Fransa es la Republica... no va ser declarada urgent.

Y la Comuna no te rahó, y 'l poble de Paris es un impacient etc. etc. La llastima es que 'l resto del pais tinga una brossa al ull y no hi vegi tant clar.

Lo senyor Sanchez Ruano va interpelar al govern á causa de haberse aplassat las elecciones municipales.

Lo govern á la quenta se va donar vergonya de contestar.

Es estrany, porque ha sostingut ilegalitats tant grososas ó mes que no pas aquesta.

Es que mirin qu' en Sanchez Ruano es molt tafaner.

Are vegin, si las elecciones municipales s' aplassan, ell ¿que n' ha de fer?

Quan lo govern aplassa la tempestat electoral los seus motius tindrán.

Si jo fos d' ell, no solsament las aplassaria pel Desembre, sino que donaria posesió als elegits pel Maig del any vinent y 'ls disoldria pe 'l Juny,

Pero tambe, si fos dels federals, faria un altra cosa.

A mi m' agrada que cada hu estiga en son lloch.

Del discurs del senyor Moret ministre d' Hisenda se 'n despren:

- Que no anem be.
- Que anem molt malament.
- Que no tenim un xavo.
- Que estém á la quarta pregunta.
- Que si volem viurer hem de anar á Manlleu y qu' hem d' afuixar la mosca tots los espanyols.

Aconsella 'n Moret als diputats que ells aconsellin al pais que pagui. Axó si que abiat está dit.

¿Cóm pagarém sino tenim ab que?

Diu que s' han de restablir los consums. ¿Encara no 'ns tenen prou consumits?

La propietat territorial s' ha de pujar d' un hú per cent.

A ne 'l pas qu' anem, encara vull veurer que ningú voldrá ser propietari.

Lo que m' ha fet mes gracia ha sigut quan diu qu' Espanya no necessita carreteras, ni ponts, ni ports.

Assegura qu' en lo nostre pais no hi ha mercancias per transportar.

Es clar: lo qu' es Espanya necessita es Rey, exercit, clero, classes pasivas y demés sers que se 'ns menjin vius. ¿No es aixó senyor Moret?

Desengányintse. Mentres hi hagi rey y progressistas no farem may res.

La manera d' arreglar la Hisenda no la tenen pas á la ma los que abuy governan.

Solsament nosaltres, los republicans, som los que podem posar un remey á tant gran mal.

En aquet pais hem de comensar per fer anar vestits d' arlequí á tots los empleats per que d' aquesta manera ningú 'n vulgui ser y hi hagi poca afició á menjar del presupuesto.

Hem de dir que 'l clero s' entengui directament ab los católichs y que l' Estat no s' entent de religiosos y altres romansos y que prou mals de caps té per ell.

L' exercit l' hem d' enviar á casa fundantnos en que no 'l podem sostenir y en que no volem que demá 's pronuncii contra nosaltres, ab lo qual á mes de las economías tindrem pau y ab la pau augment de riqueza pública.

Hem de dir als grans empleats que la categoriadelemplo no ha de consistir en los sous escandalosament crescuts, que 'l pais no pot soportar, sino en la capacitat de las personas.

Hem de dir al president de la República que presideixi per poch preu y que vagi á peu sino pot anar ab cotxe. Hem de dir...

Be, si volen saber lo qu' hem de fer, esperintse que 'ls progressistas caigan, esperint qu' ells ab sos desacerts ens obrin lo camí, y ho sabrán.

LO CANT DE LA COMTESA.

ROMANS.

Sota 'l cim de una montanya que es lo joch de 'ls aucellets, una nina m' hi ha ensizera que n' ovira dret al Cel. Lo seu trajo n' es de almoyna, puig sagnants porta los peus, y un pendó rogench arbola dins llurs arbres del desert... Quan lo sol se 'n vá á la posta, quan no cantan los aucells y quan l' ona ab sas onadas mulla inquieta 'ls esbarsers, sa bandola la matrona ne despenja de 'l pit seu y ab la veu planyera y trista comensa son cántich bell. —¡Oh Patria!.. La dolsa Patria d' Entensas y Berenguers, qu' has fet de 'l pendó que un dia tenian tos fills.. qu' has fet? ¿Cóm es que podent ser lliure, esclava tant sols vols ser y deixas que 'ls furs te manquin quan sols eixos furs son teus? ¿Qué fón pera tú, la vida que 't daren en algun temps, si sols has cercat migransa, creyente cercar plaher? Quan jo fredolencia 'm miro, quan trajo tant pobre 'm veig y sota de aquet boscatje ne sento xiulá 'ls aucells, lo pit ab afany batega, migransa ne sento en vers, y cara per vall llanega

un pló que se 'm torna fel. ¿Que 'n trech de 'l pendó arbolarne si ja son perduts sos drets; si Catalunya avans lliure esclava tant sols vol ser?.. Y esguardant las estrelletas que puntejan en lo Cel, lo pendó rogench rebassa y son cant s' emporta 'l vent.

PAU ROSELLA

SIMILS.

¿En que se semblan Mr. Thiers als governs d' Espanya.

—En la forma especial y verídica de redactar los partes telegráfichs.

—¿En que se sembla la ex-reyna Isabel ab los elastichs?

—En que ha passat de moda,

—¿En que se sembla en Xacó ab lo Carnestoltes del Born?

—En que era rey de per riure.

XARADA.

La prima n' es á la solfa, mes clá:—es nota musical, y juntas prima y segona á todas las flors se fá perqué l' aroma conservin y tingan l' olor suau. La tersa y la quarta unidas sol dirse quan no 's fa tart; y unint la segona y quarta alguns amichs t' ho farán, si ets home que has fet fortuna, y á sobre dus foras rals. Si ajuntas la prima y quarta y un «en,» posas al devant, tindrás lo que dí 's costuma cuan passa lo general, ó bé alguna cabalgata de las que surten cada any. Lo tot serveix á las casas avans se vulla escombrar; y á molts sé que lo tenen de vert ó de coló blau.

RICARDO LUQUE.

Solució á la xarada del número anterior.

TE-LA.

per l' any 1871.

Almanach humorístich il·lustrat ab molts caricaturas y escrit per Bunyegas, Pitarra y altres.

Se ven á UN RAL llibreria de I. Lopez editor, Rambla del Mitj, 20. — Barcelona.

Barcelona. Imp. de la V. é H. de Gaspar.

I. LOPEZ, editor.